

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ὁ διάσημος ἐν ἀστρονόμοις κ. Κάρολος Φλαμμαριὼν ἐν τινι τῶν νεωτέρων αὐτοῦ συγγραφῶν περὶ τοῦ τέλους τῆς γῆς καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ νῦν ἡλιακοῦ συστήματος λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς· « Ἐντὸς δύο περίπου ἑκατομμυρίων ἐτῶν ὁ ἡμέτερος πλανήτης δὲν θ' ἀποθάνῃ ἐξ ἀτυχήματος, θὰ σβεσθῇ ἐκ γήρατος . . . Πολὺ μετὰ ταῦτα, ἐντὸς 20—30 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ἀλλὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως 100 ἑκατομμυρίων ἐτῶν θὰ σβεσθῇ ὁ ἥλιος. Θὰ παρέλθωσι ταῦτα πάντα ὡς μία ἡμέρα . . . Μετὰ τὸν θάνατον τῆς γῆς, τῶν τεραστίων πλανητῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ ἀστρου, ἐνῶ ὁ γέρον ἡμῶν ἥλιος θὰ πλήρῃ ἐν τῇ ἀπέριφῃ ἐκτάσει συμπαρασύρων τοὺς μακαρίτας κόσμους, ἐν οἷς ποτε αἱ γῆνοι καὶ πλανητικαὶ ἀνθρωπότητες θὰ ἔχωσι διεξαγάγει τοὺς ματαίους ἀγῶνας τῆς ἡμερησίας ζωῆς, ἄλλος ἐσβεσμένος ἥλιος, προσερχόμενος ὡσαύτως ἐκ τῶν μυχῶν τοῦ ἀπείρου θὰ συναντήσῃ καὶ θὰ ἀναχαιτίσῃ αὐτόν. Τότε ἐν τῇ ἀχανεῖ νυκτὶ τοῦ ἀπείρου, αἱ δύο αὗται φοβεραὶ σφαῖραι θὰ παραγάγωσι παραχρῆμα διὰ τρομερᾶς συγκρούσεως οὐράνιον πῦρ τεράστιον, ἀεριῶδες νεφέλωμα, ὅπερ ἐν ἀρχῇ θὰ ταλαντευθῇ ὡς μαινομένη φλόξ, εἶτα δὲ θὰ πετάσῃ πρὸς ἀγνώστους οὐρανοὺς. Ἡ θερμοκρασία αὐτῆς θὰ ἀνυψωθῇ εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια βαθμῶν. Πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὡς γῆ, ὡς ὕδωρ, ὡς μέταλλον, ὡς φυτόν, ὡς ἄνθρωπος ἐνταῦθα, πᾶν ὅ,τι ὑπῆρξε προσφιλές, βλέμματα, καρδίαι πάσχουσαι ἐξ ἔρωτος, καλλοναὶ θελκτικαί, ἐγκέφαλοι σκεπτόμενοι, χεῖρες κρατοῦσαι ξίφος, νικηταὶ ἢ νενικημένοι, δῆμιοι ἢ θύματα, ἄτομα καὶ αἱ ὑποδεέστεραι ψυχαί, αἱ μὴ ἀπηλλαγμένοι τοῦ σώματος, τὸ πᾶν θὰ καταστῇ πῦρ . . . Τοῦτο ἔσται ἡ ἐπανάστασις τῆς ὀρατῆς Φύσεως, ἐνῶ αἱ ὑπέρτεραι ψυχαὶ αἱ κτησάμεναι τὴν ἀθανασίαν, θὰ ἐξακολουθήσωσι ζῶσαι ἀτελευτήτως ἐν ταῖς ἰσραρχίαις τοῦ ἀοράτου ψυχικοῦ σύμπαντος . . . »

Τὰ συμπεράσματα ταῦτα τῆς συγγραφῆς τοῦ σοφοῦ γαλάτου ἀστρονόμου ἐν ὀλίγοις ἀνευρίσκω ἐν ταῖς ἐξῆς λόγοις τοῦ Σωτῆρος. (Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κεφ. ΚΑ' ἐδ. 25—28). « Ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἀστροῖς, καὶ ἐπὶ γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀποκρίᾳ, ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου, ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ

«τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.» Καὶ (Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κεφ. ΚΔ' ἐδ. 21—22 καὶ 29—31). «Ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται. . . . Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ τότε κόψονται αἱ οὐραναὶ αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς».

Καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ Καθολικῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (κεφ. Γ' ἐδ. 7 καὶ ἐφεξῆς). «Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ κτεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἐν δὲ τούτῳ μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη καὶ χίλια ἔτη ὡς ἀἡμέρα μία. . . . **Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου** ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ριζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. . . . Καινοῦς δὲ οὐρανοῦς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου) προσδοκῶμεν».

Ἄν ὁ Κάμιλλος Φλαμμαριῶν συμπεραίνῃ, ὁ Σωτὴρ ἀξιωματικῶς ἀποφαίνεται, ὁ ἀπόστολος Πέτρος σαφῶς διατυποῖ καὶ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναγράφει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει. «Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθεν».

Χρ. Σαμαρταΐδης.

ΚΡΗΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

«Παροιμίαι ἐστὶ παλαιᾶς φιλοσοφίας
ἀεγκατάλειμμα περισωθέν».

Ἄριστοτέλης.

1. — Ὁ ἄγουστος ἐπάτησεν,
ἢ ἄκρα τοῦ χειμῶνα.
2. — Ὁ ἀνάλατος ἐσιάχτηκε
καὶ ὁ ἀρμυρὸς ἐδάρθηκε.